

er, at disse Skovarbejderes Forhold ere saa forskellige. Det lod jo til, at det ærede Medlem er blevet saa københavnsk, at han ikke en Gang kan forstaa, at det spiller en Rolle, om en Husmand har en Ko eller ikke. Det spiller nemlig en væsentlig Rolle. Enhver, som kender en lille Smule til Landbrug, ved, at der er en himmelvid Forskel paa den Husmand, som har et jordløst Hus, og den Husmand, som er kommen saa vidt, at han kan holde en Ko. Det er atter og atter oplyst under Forhandlingerne om denne Sag, at der er en Del af disse Skovarbejdere, naturligvis ikke dem alle, som have Jord til en Ko og have Græsning i Skoven. Man skulde for Resten antage, at det ærede Medlem aldrig har været i en Skov, naar han kan udtale, at der have de det saa og saa daarligt. Ved han ikke, at der i Statens Skove er meget store Enge til Græsning? (K. M. Klausen: Dem faa Skovarbejderne ikke noget af!) Hvoraf ved det ærede Medlem det? Skovarbejderne faa naturligvis ikke Lov til at lade græsse der, saa længe Engene ikke ere slaaede, men naar det er sket — og der sælges jo Græsning for mange Penge fra Statens Skove —, faa Skovarbejderne Græsning til en Ko og et Faar, og de faa Brændsel tillige. Der er altsaa en himmelvid Forskel mellem de Skovarbejdere, som faa dette, og de Skovarbejdere, som ikke have alle disse Goder ved Siden af. Jeg tror, det var hovedsagelig det, som Ministeren mente, naar han sagde, at Forholdet var saa forskelligt.

Naar jeg har taget Ordet ved denne Lejlighed, er det for at anholde det ærede Medlem, som altid giver sig Præg af at være saglig, grundig o. s. v., og give et eklatant Bevis for, hvor løs hans Tale i Almindelighed er. Det var den, sidste Gang vi forhandlede dette, og det er den ogsaa nu. Grunden til, at jeg under Finanslovens 3die Behandling tillod mig at tage Ordet, var netop nogle Bemærkninger af det ærede Medlem, som stod i den mest skærende Modsætning til, hvad han har udtalt i Dag. Jeg havde ikke tænkt at tage Ordet under Finanslovens 3die Behandling; vi have jo vor Ordfører, og han gør det udmærket, saa der var ingen Anledning for mig til at tage Ordet, men det ærede Medlem beraabte sig, da han kom til dette Ændringsforslag til § 2, tror jeg, det var, paa det ærede Medlem for Silkeborg (Byriel-Jensen) og mig, som havde udtalt os velvilligt om denne Sag. Nu siger det ærede Medlem: Det er os

Socialdemokrater, der ere de eneste, som ville gøre noget for disse Folk. Sagen er den, siger han, at det er de andre, som ikke ville røre en Finger ved denne Sag eller i det mindste ikke ville stille sig velvilligt overfor denne Sag, det er Socialdemokraterne, som alene ville gøre noget for denne Sag. Her er altsaa en skærende Modsætning. Saadan er det ærede Medlems Tale, naar man gaar den efter. Nu passer det i det ærede Medlems Kram at fortælle, at Socialdemokraterne ere de eneste, som ville gøre noget i denne Sag. Nej, Sagen er den, at baade det ærede Medlem for Silkeborg og jeg, da der første Gang var stillet Ændringsforslag om denne Sag af Socialdemokraterne, begge udtalte os velvilligt om disse Skovarbejdere. Men saa tillod jeg mig rigtignok ved Finanslovens tredie Behandling at gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der var et „men“ ved Sagen, og saa tillod jeg mig at læse de to første Linier op af den Tale, det ærede Medlem for Silkeborg holdt, og hvori han sagde: „Ja, efter de Oplysninger, der ere fremkomne fra Ordføreren, beklager jeg, at de to ærede Medlemmer have stillet deres Ændringsforslag.“ Da det ærede Medlem nu ikke kunde komme den Vej ud, kunde han ikke andet end staa op og være uartig mod mig naturligvis og fortælle, at jeg ikke havde læst Talen igennem og alt dette her. Det er ellers nemt at læse det ærede Medlem for Silkeborgs Tale, det er kun en halv Spalte, og den har jeg gennemlæst, medens Sagen forhandlede vidt og bredt. Men det ærede Medlem kunde ikke lade være med at være uartig imod mig, idet han sagde, at jeg ikke havde sat mig ind i denne Udtalelse. Jo, det har jeg, for det er, som sagt, en meget kort Tale, den staaer i Rigsdagstidenden Sp. 5604. Vi have begge to udtalt os velvilligt om Sagen, og det ærede Medlem ved alt for godt, at der inde i Finansudvalget gennemgaaende var Velvillie til Stede. Men nu har Forholdet udviklet sig saadan i Finansudvalget, at da den ærede Minister, som han her nøgternt og klart har forklaret Tinget atter i Dag, udtalte, at Sagen ogsaa fra hans Side vilde blive tagen op, ansaa vi det til Sagens Fremme, til Gavn for Skovarbejderne og for at være det klogeste ikke at henvise Andragendet, men lade Ministeren handle. Men saa skulde naturligvis de ærede Socialdemokrater have et Bravonummer, et Agitationsnummer, saa at de her som ved alle Lejligheder kunde staa frem og sige: